

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 236/02-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť pplk. Ing. V. Č., bytom L. M., B., zastúpeného JUDr. K. D., K., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 10 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami dekana Fakulty logistiky Vojenskej akadémie v Liptovskom Mikuláši a rektora Vojenskej akadémie v Liptovskom Mikuláši v disciplinárnom konaní podľa § 84 a nasl. zákona č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť pplk. Ing. V. Č. **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 27. augusta 2002 doručené podanie pplk. Ing. V. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom L. M., zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., označené ako „Podanie sťažnosti podľa 6. oddielu § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z.“

Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľovi bola rozhodnutím nadriadeného služobného orgánu – dekana Fakulty logistiky Vojenskej akadémie v Liptovskom Mikuláši – č. VA-160-40/2002-FLOG zo 6. mája 2002 disciplinárnym rozkazom uložená pokuta vo výške 1 500,-- Sk z dôvodov, že sa mal 28. decembra 2001 dopustiť priestupku tým, že podal na Mgr. E. M., narodenú v M., trvale bytom T., oznámenie, že pani M. ho nepravdivo obvinila z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, čím ju hrubo urazil a spôsobil jej ujmu na cti. Podľa výroku disciplinárneho rozkazu týmto konaním sa mal dopustiť priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a za toto mu bol podľa § 81 písm. c) zákona č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vojenskej službe“) uložený disciplinárny trest vo výške 1 500,-- Sk.

Sťažovateľ v zákonnej lehote podal odvolanie proti tomuto disciplinárnemu rozkazu, pričom odvolací orgán – rektor Vojenskej akadémie v Liptovskom Mikuláši – rozhodnutím č. p. VA-400-5-4/2002 z 24. júna 2002 rozhodol o odvolaní tak, že ho zamietol, čím disciplinárny rozkaz potvrdil.

Sťažovateľ namietal, že tento disciplinárny rozkaz bol prijatý za hrubého porušenia viacerých ustanovení zákona o vojenskej službe (§ 91 ods. 3, § 92 ods. 2, § 93) a keďže podľa jeho § 94 ods. 1 nie je takýto rozkaz preskúmateľný pred súdom, sťažovateľ sa obrátil so svojou sťažnosťou na ústavný súd. Namietal, že označeným disciplinárnym rozkazom a v konaní, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu jeho základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, a to základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 10 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (a s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd zbral do úvahy, že sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa sťažovateľ domáhal rozhodnutia o tom, že označeným disciplinárnym rozkazom dekana Fakulty logistiky Vojenskej akadémie v Liptovskom Mikuláši potvrdeným rektorom tejto akadémie došlo k porušeniu jeho základných práv podľa ústavy a medzinárodnej zmluvy o ľudských právach. Sťažovateľ argumentoval tiež tým, že keďže takéto rozhodnutia (disciplinárne rozkazy znejúce na finančné pokuty) sú vylúčené z preskúmania všeobecnými súdmi podľa § 94 ods. 1 zákona o vojenskej službe, resp. § 248 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, bolo potrebné, aby podal sťažnosť ústavnému súdu. Ústavný súd preto skúmal, či je daná jeho právomoc na konanie o rozhodnutiach, ktorými sa namieta porušenie základných práv alebo slobôd, a zistil, že tomu tak nie je. Hoci je pravdou, že citované ustanovenia osobitného a všeobecného zákonného právneho predpisu vylučujú právoplatné disciplinárne rozhodnutia z preskúmania súdmi, v súlade s čl. 144 ods. 1 ústavy sú sudcovia viazaní aj ústavou, ústavným zákonom a medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy, pričom ústava vo svojom čl. 46 ods. 2 poslednej vete jednoznačne ustanovuje: „Z právomoci súdu... nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“ Aj ústavný súd už rozhodol, že: „Základnému právu v čl. 46 ods. 2 ústavy preto zodpovedá taký postup

súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen formálne znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania“, v dôsledku čoho: „odopretie súdnej ochrany vo veciach prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy je dovolené v prípade, že tak ustanoví zákon. Tento postup však nie je namieste v prípade, ak ide o rozhodnutia, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd“ (II. ÚS 50/01). Sťažovateľ však namietol porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bez toho, že by sa bol ochrany svojho konkrétneho práva na súde vôbec domáhal.

Keďže sťažovateľ namietal, že právoplatným rozhodnutím došlo k porušeniu jeho označených základných práv alebo slobôd, a keďže rozhodnutia týkajúce sa základných práv a slobôd nesmú byť vylúčené z právomoci všeobecných súdov, ústavný súd bol nútený sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2002